

*Négy napig rólad álmodtam, pedig kandalló is volt,
a barátnőm meleg kakaóval kényeztetett,
salátát, rizst, wokot készített, és édességet,
a kutya kedvesen nyalogatta a talpukat,
a hó jótékonyan betakarta nyomaink,
de nem tüntette el, amit te hagytál,
ordítottam négy napig a farkasokkal együtt.
Aztán Lilleströmön és Oslón keresztül
hazautaztam, a vonat a házad előtt
haladt el, te már ott voltál, nem nálam,
a kulcsot beadtad a szomszédnak,
nem mosogattál magad után,
megetted a kenyereket, és hagytál
két ajándékot a könyvespolcon,
csekélyiségeket. Már sose
tudom meg, mit csináltál, amíg én
a farkasokkal álmodtam.*

OLÁH ANDRÁS

szabálytalanságaink

i. m. Szondi Andrea

*szabálytalanul halunk meg
– kíméletlen egyszerűséggel –*

*úgy volt hogy pénteken meglátogatlak
de vigyázatlannak bizonyultunk
s a titkokat megváltani nem maradt időnk
túl közel került félelmeinkhez Isten
s túl sokat kérdeztünk*

*telítődünk nyomorunkkal
s most torkunkból köhögés buggyan elő*

*arcunkat elfedi a köd
nem hasonlítunk már semmire és senkire
valamikori magunkra legkevésbé*

*olajozottan nyílik egy kapu
s a banyag test félve dokumentálja
fölsleg-voltunkat*

*álmaink baláltusája ez
– gyáva menekülési kényszer –*

pedig csak át kellene úszni a végtelent

jártunk már itt

*ki javítja ki ezt a rideg márciust
ami a forralt bor zamatából visszapárálló
emlékeket didergeti... jártunk már itt
s ahogy akkor: most is felhajtott gallér
és többször körbetekert sál vigyázza
a bajszomon kiütököző dérgyöngyöket
szavak reszketnek a fűszeres illat fölött
kiegyenesednek a téren a fák
halk zene szól halk zokogás
bagyod lélegezni az álmokat de nincs
visszaút: ma is sebeket kellene gyógyítani
ám hiába ordítod magad rekedtre
az a szív már nem otthonod
és a buszpályaudvar sem az
abonnan járókelők özönén keresztül
elindultál... mindenki sietett valahová
siettel hát te is... és előre dideregtél
hogy mi lesz ha majd kattán a zár
s nyílik az ajtó... és elfogott a kétség
hogy jobb lenne-e ha nem nyílna...
árulás ez – mert a megalkuvás is árulás –
innen már nincs törvény és nincs miért
nincs se előre se hátra
üres szemek fájnak csak körülötted
és eleven seb maradsz te is*

vészkijárat

*torkig vagyunk
már nem főrünk bele az utolsó mondatba
s védtelenül toporogva a tavaszi esőben
csak nézünk merev tekintettel a semmibe
kérdetted laknék-e veled egy távoli szigeten
a válaszomat persze nem bitted el*

*mert a kételkedés elemi ösztönöd
de miért gondoltad hogy őrizni kell a gyűlöletet
a kimondott szavak közt nincs vészkijárat
ott benteregsz a megtagadott tegnapok közt
törött szemüvegszárat siratva
kiszámítható vagy és mégis nélkülözhetetlen
akár fogadni is lehetne rád
de a békétlenség üres napokat szül
egyébként minden változatlan s én most is
csak felderítetlen hordalékok vagyok*

DEÁK BOTOND

a fordulat

*hálót fon a hév
döngő és sikító álmat
mostanában nem őrlök meg
már kora reggel
hagyom inkább a világot, bár
tudom, a síromat ásom
és jajongva ömlik a folyóba
minden perc, mégis
ha a boldogság nem ilyen lenne
nem ez
amiről gyakran biztosítanom kell
magam, hogy valami ilyesmi
az élet, akkor ez a kiscica is
hiába nyivákolna
mellesleg, de azért mégis*

flash

*hiányzott a nő fülcimpájából
egy darab, láttam belőle
a panellakást, a konyháját, ahol lakott
még azt is, hogy onnan már
végképp nincs hova mennie
képzeletben elkészöntem és
láttam, ahogy végső csinosításul
még megigazítja a terítőt
a fényalbumot az asztalon*